

De koopman en de lelie

Runo was een heel rijk man. Hij bezat grote schatten, een prachtige villa en uitgestrekte tuinen. Maar zijn kostbaarst bezit was een lelie, die helemaal aan het eind van zijn tuinen bloeide.

Deze lelie was smetteloos wit en ze verwelkte nooit. 's Nachts als alles donker was, kon je de lelie nog best zien. Het leek dan wel of er een kaars met een grote, heldere vlam, brandde in de tuin.

Dit was het wonderlijkste echter nog niet.

Dat, wat de bloem zo bijzonder maakte was, dat je heel, heel gelukkig werd als je er naar keek.

Wanneer Runo zich moe of verdrietig voelde, dan ging hij naar de bloem en hij had nog maar even naar de blanke kelk gekeken of wèg waren alle zorgen. Steeds ging hij blij en tevreden naar huis terug.

Op een donkere avond, toen Runo weer naar zijn lelie zat te kijken, hoorde hij dicht bij zich iemand hoesten. Runo schrok. Wie was hier zo laat nog in zijn tuin?

Hij stond op en liep naar de plaats waar hij het hoesten had gehoord. Wat hij toen zag, maakte hem woedend. Langs het pad, dat om zijn tuin heenliep, zaten wel dertig mensen naar de lelie te kijken.

Kromme oude mensen, moede arbeiders, bleke moeders met kinderen . . . En allemaal keken ze heel stil naar zijn bloem. Zijn eigen bloem.

Zo snel hij kon liep Runo naar huis.

Hij riep zijn huispersoneel bij elkaar en beval een muur om zijn tuin te laten bouwen die zo hoog was, dat er niemand, maar dan ook niemand, overheen kon zien.

„De lelie is van mij en ik heb dus alleen recht om er naar te kijken,” zei Runo streng.

Wat hij gebod gebeurde: De volgende dag begon men een muur om de tuin te bouwen die zo hoog werd, dat men er nooit overheen zou kunnen kijken.

Tevreden zag Runo dat hij nu voortaan alleen van de lelie kon genieten.

Op een nacht, toen hij zich wat ziek en neerslachtig voelde, trok hij zijn jas aan en liep

naar de lelie. Maar wat vreemd was dat!
Het gevoel van geluk, dat hij anders ontving, bleef nu weg! Hoe kon dat nu? Runo ging in het gras zitten en bleef maar naar de kelk staren, maar hoe lang hij ook tuurde, de nare stemming blééf.
Toen hij naar huis terug liep voelde hij zich nog ongelukkiger dan toen hij heenging.
De volgende morgen ging Runo al heel vroeg naar het huis van zijn tuinman.
„Er is iets met de lelie!” ze hij nors, „zorg er voortaan beter voor, anders word je ontslagen. Koop de beste mest en bind de stengel vast aan een staak.”
De tuinman deed alles wat zijn heer hem opdroeg, maar zoveel te meer zorg hij aan de lelie besteedde, zoveel te meer ging het er op lijken dat de bloem kwijnde.
Niemand begreep er iets van.

Twee weken verlieden en nog steeds ging de lelie achteruit. 's Nachts was er nog maar een klein licht stipje te zien, net als de gloeiende pit van een kaars.

Runo ontsloeg zijn tuinman en nam een nieuwe aan. Maar ook deze stond machteloos.

Juist toen Runo van plan was de nieuwe tuinman te ontslaan, stond er op een avond een vrouw voor de deur met een zeer oude en gebogen man.

„Ach mijnheer,” smeekte de vrouw, „laat mijn oude vader toch even naar uw wonderlelie mogen kijken. Hij voelt zich zo ongelukkig, hij piekert elke dag maar weer. Laat ons een ogenblik toe bij uw wonderlelie, dan zullen we u nooit meer lastig vallen.”

„Ach, wat zal het u baten,” zei de rijke koopman op zijn beurt treurig, „de lelie is bijna uitgebloeid. Alle wonderkracht is er uitgetrokken.”

„Laat ons toch even mogen kijken,” hield de vrouw aan, „misschien geeft dat kleine beetje licht mijn vader al troost.”

De rijke man voelde medelijden met de mensen en hij nam ze mee naar de lelie. Het lichtpuntje was bijna niet meer te zien.

De oude man zag naar de lelikelk en ineens werden zijn onrustige ogen vredig en er kwam een glimlach op zijn gezicht.

Maar niet alleen hij, ook Runo voelde ineens weer een zachte troost over zich komen bij het zien van de bloem. En kijk eens... vergiste hij zich, of werd het lichtje groter?

Ja, het groeide, de kelk ging weer open!
O, wat voelde Runo zich gelukkig.

Hij had nu ineens ontdekt waardoor de lelie was gaan kwijnen. De wonderbloem verloor haar kracht wanneer hij haar geluk voor zichzelf wilde houden.

Nu bleek, dat de kelk helderder ging stralen, naarmate er meer mensen van genoten.

Nog dezelfde avond liet Runo de hoge muur wegbreken.

Om de lelie plaatste hij banken, want voortaan stond de tuin van de koopman open voor ieder die maar wilde kijken. De heilige lelie bloeide nog vele jaren.

Pas op de dag toen de dorpsklok luidde en Runo naar zijn laatste rustplaats gebracht werd, pas op die dag lag de lelie met geknakte stengel tegen de grond en was de mooie kelk voorgoed gesloten.

G. Fenijn.

*De vinken: Goedenmorgen heer Haan
al zo vroeg opgestaan?*

*De haan: Goeiendag lieve vinken
al zo vroeg bij de pinken?*

De vinken: Prachtig weer wordt het nu.

De haan: Zeg dat wel — Kukelekuu.

*De vinken: Nu wij gaan weer aan 't
pinken
als fatsoenlijke vinken.*

*De haan: En ik moet weer vlug
naar de kippen terug.
Kijk kijk kijk kukelekuzie
ze maken al ruzie...*

*P. van Renssen,
(uit „Tussen licht en donker”
uitg. N.V. Gebr. Zomer en
Keuning, Wageningen).*